

Tvende aandelige Viser,

forfattede af en Fange, ved Navn

Paul Larsen Bjørnstad.

i

Ringsagers Præstegjæld paa Hedemarken.

Mel. En Ting jeg vil melde, som nylig har hendt.

Waarørende Venner, jeg skriver en Sang,
 Jeg Fange er bleven og tung er min Gang.
 Jeg maa mig nu nøie, I Fængsel forsoie,
 :: Jeg venter dog Frihed men Tiden er laang. ::

Ulmægtige Fader og Gud vær min Ven,
 Dg giv mig min Frihed og Glæde igjen;
 Men maastee Gud kalder, For Frihed falder.
 :: Mit Legem til Hvile i Graven skal hen. ::

Ustadig i Verden er Menneskets Kaar,
 I Sorgen jeg lever i hvor jeg hengaar.
 Jeg tænker tilbage, Paa Frihedens Dage,
 :: Jeg haaber vel engang det Maal at opnaa. ::

Lad aldrig o Brødre i Tanker og Sind,
 Forlede til Dødsfald men læg Eder Bind,
 Om Gøder at sanke, I hvor de mon vanke,
 :: Da vandre I glade til Himmelen ind. ::

Bedsag mig o Himmels Fader og Gud,
 Indtil du af Verden mig kalde vil ud;
 Du renser mit Hjerte, Dg tager det's Smerte,
 :: Naar jeg mig omvender og holder dit Bud. ::

Ulvindende Herre, du styrke min Tro;
 Jeg inderlig længes i Himlen at bo.
 Du hjælper i Nøden og frelser i Døden,
 :: At Sjelen kan frydes i Glæde og No. ::

V box 12:345

Næt ned til mig Arme din Almagtens Haand;
Af Hjertet jeg beder opløs nu de Baand;
O! jeg maa nu grue, Naar Døden mig true;
:: O Herre! vær naadig og tag da min Aand. ::

Saa beder jeg herved min Søster saa huld,
Du ikke maa elste det jordiske Guld;
Det lignes ved Løvet, Som falder i Støvet;
:: Det frelser ei Sjelen men er Jordens Muld. ::

Engang her i Verden jeg lægges skal Ligt,
Gud glæde da Sjelen og tag den til Dig;
Jeg ved ikke Tiden, Maaskee den er liden.
:: O Himmels Fader! forbarme du Dig. ::

Nu ønsker jeg Hvile i Frelserens Havn.
Lad Ordet dog bruges til Gode og Gavn,
Jeg Visen snart slutte, og Hovedet bukke;
:: Den første Bogstav af hvert Vers er mit Navn. ::

Bed Gud kjære Broder i hvor du mon gaa,
At vi ved Døden Guds Krone kan faa.
O Himmels Høie vi see dog for Die,
:: Guds Klarhed saa skjon og saa deilig mon staa. ::

Jeg er her paa Jorden en Daare saa blind;
Jeg daarlig har været i Tanker og Sind;
Derfor vil jeg bede, O! Gud du mig lede
:: Fra Verden at vandre i Himmelen ind. ::

Dienslyst haver jeg elstet saa grant;
Thi nu maa jeg sukke min Glæde forsvandt.
Forforelser mange, Mit Hjerte er bange;
:: Af Verden jeg møies jeg siger for sandt. ::

Mandsag nu mit Indre i Hjerte og Bryst,
At jeg Dig kan skue med Glæde og Lyst.
Naar Maalet jeg mister, Og Dinene brister,
:: O Gud! du mig forer til Himmels Ryst. ::

Naar jeg skal modtage min Frihed engang,
Med Glæde vil jeg da istemme en Sang:

Ja Sjelen vil smile, Naar den skal bortile
:: Til Himmels Glæde foruden al Tvang. ::

Som Villier vi lignes paa Jorden mon staa;
Thi Tiden er liden som vi her skal gaa.
O Dag ere sunde. O Morgen kan blunde,
:: Ja, maaskee i Aften vi Døden kan faa. ::

Trofaste Gud, som i Himmerig bor,
Du hjælper Enhver, din Godhed er stor.
O Himmels Glæde er Saligheds Cæde,
:: Hvor Englene frydes i Himmels Chor. ::

Angerens Dvide jeg dagligen bær',
O Hjertet jeg føler det haarde Besvær;
O Fængsel jeg vandre, Og nu maa jeg angre,
:: At jeg haver havt denne Verden saa kjær. ::

Denne Gang byder jeg Eder god Nat,
Jeg ønsker o Venner, O tage maa fat
Det Gode at gjøre, Og Ingen forføre
:: Hverandre til Dndskab; jeg nu er forladt. ::

O Herre, tungt jeg spørge maa, Hvad haver jeg
Dig gjort? Mens jeg saa sørgefuld maa gaae, Og
Glæden svinder bort. O mine skjonne Ungdomsaar,
Jeg seer den favre blide Baar, Men jeg nu er af
Sorgen klemt, O Verden hvor jeg gaaer.

2. O Verden! Verden, hvor du mig har loffet
hen til dig; Nu er ei Glæde meer for mig, Forend
jeg lægges Ligt; Nu vandrer jeg i Tvang og Sorg,
O Himlen er min faste Borg. Jeg bor nu i en
tungsom Dal, Og er af Sorgen qvalt.

3. Nu er jeg som en Fugl paa Dvift, O hvor
jeg vandrer her, Min Moder jeg dog haver mist,
Til Jord er hun igjen. Hun synes daglig for mig
staa, Som levende paa Jorden gaa; Men legemet
det borte er, Jeg seer det her ei meer.

4. Min jordist Ven betænk nu Dig, Hvad Du har gjort mod mig: Derfor jeg angstes haardelig, Og sørger bitterlig: Jeg daglig Bemodstaarer bær', Saalænge jeg paa Jorden er, Men jeg har nu en bedre Ven, Som bor i Himmelen.

5. Forføngelig er Verdens Lyst; Den krænket har mit Vel, O Gud gjør Indgangen i mit Bryst, At jeg med Fryd og Held, Kan være Gud til Velbehag, Og Glæde faa paa Dommens Dag. Jeg skjøtter Verden her ei meer, Jeg er dog Jordens Leer.

6. Vor Levetid i Verden her Kan være meget kort, Vi ere dog som Illier, Saasnart kan viene bort. Vi ere her som Jordens Støv, Og snart kan falde som et Løv; Al, giv o Gud! jeg var bered Til Himlens Herlighed.

7. I Verden jeg med Moie seer Min Modgangs bitter Skaal; Al giv o Gud! at jeg ei meer Kan stue dette Maal. Jeg tungt maa spise her mit Brød Maaste det bliver til min Død; Jeg gaar i Sorgen, hvor jeg gaar, Og ingen Glæde faar.

8. Men her i Verden det nu er For os en Provetid; Thi derfor bor vi stræbe her At leve kristelig, Saa vi ved Døden kunne faa Den Herlighedens Krone paa, Naar vi fra Verden fare skal Til Himlens Fryde=Sal.

9. Hvad hjælper Verdens Herlighed Til Himlens Salighed; Hvad hjælper egen Værdighed Til Sjælens Fryd og Fred; I Verden frydes en og hver, Og haver al dens Rigdom kjær, Og tænker mindst paa Dødens Bud, og reent har glemt vor Gud.

10. Adjo, lev vel! jeg maa nu her Afbryde denne Sang, Mit Hjerte klemte af Sorgen er, For mig er Tiden lang! Al Glæde borte er for mig, Og Andre er i Glæden rig; Et Speil jeg nu paa Jorden er For Alle og Enhver.